

SERPINA

Indledning

Som en skygge strøg rytterne ned ad den stejle klint og ind gennem den mørke kirkegård, hvor gravstenene ludedede som trætte trælle og vogtede de evigt tabte liv. Videre fór rytterne gennem bondelandet mod købstaden. Klintekongen i spidsen for sin flok af sortklædte svende. På gårdene satte vagthundene i med en hidsig gøen. I bygningerne blev flakkende lys båret frem i løb, og der lød en panikslagen klapren af træsko. Døre blev slået i og porte boltet, for Klintekongens natteridt varslede uro. Var det ikke uvejr, skibbrud eller angreb fra fjenden, var det fest og fråseri i vinterforrådet. Og hvor der var spædbørn, blev lysene slukket, og folk krøb sammen i mørket, moderen med den lille trykket til sit bryst. Rygterne fortalte, at han stjal nyfødte ud af deres mødres arme. Og uendelig stor var lettelsen, når hovslagene fjernede sig, og moderen stadig havde barnet hos sig. Gid han dog ville blive på klinten, hvor han hørte hjemme, og nøjes med at holde fjenden fra Sorias kyst.

- Enfoldige bønder, var Klintekongens svar. – Jeg henter kun mine egne døtre, mit eget kød og blod! Og hvorfor skaber de sig over øl, der er blevet drukket og nydt, når jeg betaler dem mange gange mere, end det var værd?

Fra tårnet over byporten havde vagterne set de fremstormende ryttere, og kommandoerne fløj fra mand til mand.

- Træk boltene fra, luk porten op for Klintekongen!

Ganske vist var byens borgere ikke mindre utrygge ved kong Mithrams besøg end folkene ude i bondelandet, men det var én gang sket, at han selv havde måttet åbne, og da havde han med voldsom kraft vredet lågerne så skæve, at de var gået løs af muren. Desuden nød han god vilje fra kong Erik, kongen af Soria, der ligesom sine forfædre rådførte sig med ham om landets sikkerhed.

Kong Mithram løftede en hånd til hilsen, idet han sprang gennem portåbningen på sin sorte hingst. Vagterne stirrede skræmte på de sortklædte ryttere, der fulgte ham. De var gengangere, mænd han havde vækket blandt de faldne til et nyt liv som hans svende og Sorias beskyttere.

Mithram førte sit følge frem gennem byens gader, først ad havnebyens brede hovedgade hvor det kongelige slot knejsede langt

ude, dernæst gennem gader og stræder, der blev mørkere og smallere, jo længere væk de kom fra markedspladsen og de fornemme kvarterer, og jo nærmere de kom hjertet af byens fattigdom. En rytter red op på siden af Mithram, dækket ligesom de andre af en sort kappe, men spinklere end de hærdebrede krigere. Hun var den eneste kvinde i hans følge.

Ved en skæv dør i et lille hus, der lå presset ind mellem andre små huse, standsede Klintekongen op. Han nikkede til kvinden, at de var fremme. De to sprang af hestene, mens svendene blev siddende vagt på deres skyggegangere.

Mithram gned hænderne varme mod hinanden, hvorpå han med fingerspidserne tegnede buer og streger hen over dørens afskallede maling. En fin tynd tråd løb fra det yderste af hans fingerspidser, og snart havde han formet to kunstfærdige tegn. Da han åndede på dem, begyndte trådene at gløde.

– *Sov dybt, frygt intet*, hviskede han.

Da tegnene var holdt op med at gløde, åbnede Mithram døren og trådte ind. Lyden af sovende menneskers rolige vejrtrækning fortalte, at klintespindene havde gjort deres virkning. Han kunne kun lige stå oprejst i det lavloftede rum. Der var tændt op i komfuret, og den røde sprække over lågen oplyste det lille rum, der på samme tid var både stue og køkken. Ude bagved var der et kammer, hvorfra lyden af en mands højlydte snorken trængte igennem. Ilden fra komfuret gav lys nok for både Mithram og kvinden til at se sig om i det fattige hjem. I en udtrukket søsterseng sov en ung, lyshåret kvinde, og ved siden af sengen stod en vugge med et nyfødt barn. I en stol ved komfuret sad en slidt kone, og på en bænk under vinduet sad endnu tre unge kvinder, de to var vist kun børn endnu. Alle sov dybt, tvunget af kraften fra klintespindet uden på døren.

Mithram styrede lige hen til vuggen og tog barnet op. Forsigtigt pakkede han tæpperne af den lille og undersøgte barnets hænder. På hver af de små lillefingre sad en tynd ring, der skinnede som sølv. Omhyggeligt undersøgte han først den ene ring og så den anden. De var fuldendte. Stærke og ægte ligesom det lille væsen han holdt i sine arme. Mithram blev fugtig i øjenkrogen, kyssede de små hænder og hviskede.

– Mit barn. Serpina, min ottende datter.

Han vendte sig mod sin kvindelige ledsager.

– Hvor gammel er hun, Bjørka?

– Det er to højst tre timer siden, hun kom til verden.

Mithram betragtede sin datter, og der bredte sig en mildhed over hans ansigt, som i det øjeblik viskede alle fortidens skygger væk. Til ære for den nyfødte havde han prydet sin pande med den sølvskinnende månesegl. Den glitrede under hans lange, brune hår, der mest af alt ledte tankerne hen på hanløvens vildtvoksende manke. Og ligesom løven havde han også kloge, dybtliggende øjne, dog var Mithrams mørkeblå som havet under klinten. Den lille gryntede, da hans korte skæg kildede hende på kinden, hun missede med øjnene og viste sin far, at selv som nyfødt kunne hun ikke tvinges i søvn af klintespindet. Mithram rakte varsomt barnet til Bjørka.

- Pas på hende, som var det Undinen selv, jeg gav i din varetægt.

Bjørka smilede fortroligt til ham. Hun var parat til at forsvare enhver af hans døtre med sit liv, og det vidste han bedre end nogen. Mithram tog fem sten op af sin lomme, de var alle på størrelse med en valnød. Med spind fra sine fingerspidser tegnede han figurer på hver af dem, åndede på dem og kastede dem på ilden i komfuret. Derpå vandrede han frem og tilbage i det lille rum med sin tunge, pelsforede kappe fejende hen over det møre trægulv. Han kastede et enkelt blik på moderen i barselssengen og var tilfreds. Hun havde været et godt valg. Lidt efter vendte han tilbage til komfuret, rakte hånden ind og tog stenene ud. De lå og glødede på hans håndflade, og de glødede endnu, da han lagde dem i den forladte vugge. Han stod og så på, at de kølede ned og blev grå. Derpå bøjede han sig og åndede på dem, og næsten i det samme forvandlede de sig til det pureste guld.

Straks efter forlod de huset, Mithram viskede klintetegnene af døren, svendene samlede sig om deres herre, og derpå fór alle rytterne tilbage gennem byen. Bjørka med den lille havde svendene imellem sig, og selvom vagterne ved porten nemt kunne gætte sig til indholdet af bylten, var der ingen, der vovede at spærre Klintekongen vejen. Der var heller ingen mor, der kaldte. Ingen rasende borgere i hans kølvand. Men rygterne om endnu et barnerov kunne selv ikke Mithram undslippe.

Rytterne strøg tilbage mod klinten som en sort skygge drevet af vinden. En hvid ulv rejste sig årvågent fra det forvitrede krat og løb logrende Klintekongen i møde foran sin flok af grå ulve. Ulvene fulgte ham tæt hele vejen op til Kongsbjerget, klintens højeste punkt. Her var Mithrams døtre, de berygtede klintemøer, for længst blevet færdige med at lægge sten på den bavn, der skulle lyse for en fjendtlig galeon, som Mithram holdt fanget i tågen til nattens festligheder. Nu kom de løbende alle syv med flagrende hår og strålende øjne for at

tage imod deres nye lillesøster. Den lille blev pakket ud og vist frem. Søstrene jublede og ville alle sammen til på én gang. Mithram brummede advarende og fik øjeblikkeligt ro.

- Forsigtig børn, lige nu består hendes brynje kun af to ringe.

Han tog den lille fra Bjørka og viste de små hænder frem. Døtrene så med ærefrygt, hvordan ringene sad som støbt om lillefingrene og bevidnede hendes tilknytning til klinten.

Med lange skridt begav Mithram sig nu op til bavnene med Bjørka og døtrene småløbende efter sig. Han stod længe og stirrede mod nord, mens han vejrede i vinden efter fjendens bevægelser. I tre døgn havde han holdt en fjendtlig galeon indespærret i tågen lidt længere oppe ad kysten mod nord. Skibet stammede fra Valheim, Sorias ærkefjende. Et fjendskab som den hidsige kong Baard gjorde sit til at opretholde. I nat ville han give kong Baard endnu et tab at hidse sig op over, og hans nyfødte datter skulle få en tro tjener, den bedste blandt krigerne. Han snusede igen. Jo, galeonen lå, hvor den skulle. Her var en stank af sejlenes fugtige uld og mandskabets desperate sved.

- Sæt ild til bavnene!

Hans døtre sprang villigt til, og straks efter brændte ilden i bavnene så kraftigt, at det stærke lys kunne ses langvejs fra. Selv skærene ud for klinten fik i mørket gyldne tænder, når de stak frem af bølgerne.

Mithram betragtede havet. Endnu var det roligt, bølgerne løb med en blød klukken ind over stranden for dernæst at trække sig tilbage med dybe suk, som et slumrende rovdyrs rolige åndedrag. Klintekongen var ét med dette store dyr, han levede og åndede med det, og med himlen, som altid spejlede havet i alle dets grader af vildskab og ro. Nu mærkede han bevægelsen. Mandskabet derude havde set lyset og troede sig nær en farbar strand. De var uden vind, skibet blev drevet frem med årer, men hvert skvulp i vandet fornemmede Mithram som en dunken i tindingerne. Han kunne lugte det fjendtlige blod, jo, de håbede på at dukke frem i et angreb som en overraskelse fra tågen. Mithram rystede på hovedet. "Tåber, at I blindt følger kong Baards hidsige befalinger. Ingen fjende har nogensinde overrasket Klintekongen på Sorias kyst. "

I sit bælte havde Mithram foruden kniv og sværd, et krumt horn, der var fæstnet til en sølvkæde. Nu løsnede han hornet fra kæden og satte det for munden. Himlen var stadig så klar og sort, at Mælkevejens hvide bælte tegnede sig som en bred flod over den, og millioner af stjerner glitrede små og store imellem hinanden. Den

spæde nymåne stod lige ud for klinten og krummede sig ligesom hornet. Men så snart Mithram fyldte lungerne og blæste hornet an, satte himmel og hav sig i bevægelse. Tunge uvejrsskyer kom drivende hen over himlen, de slugte månen og stjernerne i én grådig mundfuld, og straks efter eksploderede en kaskade af skarpe lyn over havet. Et brag af tirrende tordenvind satte vandet i oprør. Bølgerne trak sig sammen, krummede ryg og rejste sig højere og højere mod sin drillende udfordrer for i næste nu at kaste sig frådende ind over stranden. Hidsigt brølende ramte vandmasserne klinten med en sådan kraft, at skumsprøjtet kyssede Mithrams støvler helt oppe på toppen af skrænten. Han mærkede, hvordan stormen og bølgerne fik det til at snurre i barnets krop. Og lå hun ikke der og suttede fornøjet på sin tommelfinger, mens han hersede med himlen og havet? Serpina! Dejlige datter. Med det navn, Undinen har valgt, forventer jeg meget af dig.

Han lagde nakken tilbage og lo vildt og faretruende. Blæste i hornet igen og sendte uvejret mod nord for at hente galeonen. Det var for sent for fjenden at sætte sejl og vende om, stormen rev alle klude over bord, knækkede masterne, skibet drev med Mithrams vilje lige mod de frygtede skær og en sømands visse død. Dér ... dér. Klintemøerne pegede. Nu var galeonen i sigte. Mithram gjorde en håndbevægelse, hvorpå en bølge rejste sig lodret af havet, løftede galeonen op på sine stærke skuldre og kastede den lige i brændingens frådende gab. Med et splintrende brag blev stævnen knust mellem revets skarpe tænder. Nye bølger huggede sig ind i det fastklemte vrag. Igen og igen kom de tordnende, indtil plankerne vred sig ud af de flossede bolte, og hele skroget styrtede sammen. Mithram rystede håret fra panden og sænkede hånden med hornet. Overalt drev nu stykker af træ, møbler og tønder rundt mellem døde mænd. Bavnen brændte endnu, men over havet klingede stormen af, og bølgerne blev roligere. De overlevende kæmpede sig frem gennem bølgerne for at redde sig ind på stranden. Men kun for at møde døden hos Mithrams årvågne svende, der ikke fik hård modstand fra de udmattede krigere.

Klintemøerne stod utålmodigt på spring for at komme ned og udvælge de egnede.

- Den bedste, I finder, tager jeg som væbner for Serpina, råbte Mithram efter dem, da de løb. - Og den, der finder ham, får retten til at føre ham til bords!

Mithram blev stående øverst på klinten og betragtede sine døtre, der løb rundt på stranden og vurderede de døde. Det var en opgave, de var stolte af, for det var et langt og ærefuldt efterliv, som ventede de svende, klintemøerne udvalgte. Mændenes våben, smykker og tøj fortalte om rang, men hænderne var det vigtigste. Deres hårdhed og mærker fortalte om mandens evner til at håndtere et våben. Sine færdigheder bragte han med sig ind i sit nye liv, og derfor ville Mithram kun have de bedste. Hans døtre mærkede de udvalgte med klintespind i panden, og han havde aldrig haft grund til at tvivle på deres dømmekraft. De vidste god besked med at håndtere våben. De fire ældste, Estella, Eleonora, Edda og Lilje var allerede svære at stille op imod, Laterna var godt på vej, og selvom Luna og Selene endnu var for små til at tumle de tunge stålsværd, viste de gode evner. Mithram smilede, da de alle syv på én gang vinkede ivrigt op til ham.

Den livligste af dem, rødhårede Laterna, havde fundet den bedste af de faldne. En ung mand med en guldnål for tapperhed i kraven og en god sværdhånd.

- Ja, ham skal det være, nikkede Mithram tilfreds, da han var kommet ned til dem. - Cosmus Octavius. Du skal gå forrest blandt mine nye svende, når vi byder jer velkommen i Kongsbjerget.

Han rakte den spæde Serpina til Bjørka, hvorpå han bøjede sig over manden, hviskede nogle ord til ham og åndede på klintespindet, der var tegnet på den dødes pande. Liget gik i opløsning og forsvandt som vanddamp i solen. Mithram rettede sig op og mumlede tilfreds.

- Så er det gjort. Nu står Serpinas væbner allerede hos Rames i Underverdenen og venter på, at jeg henter ham hjem til Kongsbjerget.